

Αγωνιστική Σύσπείρωση

Νέας Σμύρνης

Αξιολογήσου ρε, τι σου ζητάνε;

Ένα φαινόμενο, που χαρακτηρίζει τη ζωή των εκπαιδευτικών σήμερα, αποτελεί η διασύνδεση της εργασίας μας με νέες δεξιότητες:

1. Υποχρέωση 24ωρης άμεσης ανταπόκρισης σε τρομοκρατικά τελεσίγραφα («επιμόρφωση» νεοδιόριστων απογεύματα, Σαββατοκύριακα και αργίες, διαδικτυακά, με αντιδραστικό περιεχόμενο και γελοίες μεταφράσεις, βομβαρδισμός εγκυκλίων υπουργείου προς τα σχολεία – εκτός ωραρίου, εντός Σαββατοκύριακου –π.χ. για υποχρεωτική παροχή τηλεεκπαίδευσης ή εκφοβισμοέναντιαστη συμμετοχή μας στη νόμιμα προκηρυγμένη απεργία-αποχή ή στην υποστήριξη των ενιαίων κειμένων)
2. παράνομες εντολές και αντισυνταγματικά νομοθετήματα (βλ. αναγνώριση **κολεγίων** που κατά παράβαση του άρθρου 16

λειτουργούν, με μόλις 3 έτη σπουδών, εξισώνονται με τα πτυχία ΑΕΙ, συμπεριλαμβάνονται και στις προκηρύξεις για τη γενική και ειδική αγωγή, θεσμοθέτηση εκτός ωραρίου απλήρωτης εργασίας στα πλαίσια της ατομικής αξιολόγησης και του ανταγωνισμού, με απογευματινούς εκπαιδευτικούς ομίλους, συντονιστές και μέντορες),

3. **αντιπαιδαγωγικές και ακατανόητες κατευθύνσεις που καλούμαστε να ακολουθήσουμε** (υποχρεωτική τηλεεκπαίδευση εν μέσω covidγια όσους/εσμαθητές/τριερείχαν υπολογιστή αλλά απουσιολόγιο για όλους/ες, αντί της αραίωσης των τμημάτων και δια ζώσης εκπαίδευση), ενώ η κυβέρνηση απαιτεί την **εξωπραγματική αποδοχή από μέρους μας μιας ατομικής ευθύνης για όλα τα δεινά του σχολείου μέσω της αξιολόγησης και αφετέρου τη συμμετοχή μας στο ξεπούλημα του δημόσιου σχολείου** (βλ. πρόβλεψη ν.4823 για την αξιολόγηση των διευθυντών με κριτήριο τα έσοδα της σχολικής μονάδας μέσω διοργάνωσης εκδηλώσεων στον χώρο της από εξωτερικούς φορείς ή χορηγίες). Παράλληλα, καλούμαστε απερίσπαστοι(!) να «κάνουμε τη δουλειά μας».

Έχουμε χρόνια μπολιαστεί με το **αίσθημα της αδικίας και της οργής** για τη μόνιμη επίθεση που δεχόμαστε από την κυβερνητική πολιτική στα **εργασιακά μας δικαιώματα** (βλ. ελλιπή δικαιώματα και δραματική εργασιακή σχέση αναπληρωτών), **των αναξιοπρεπών συνθηκών εργασίας** (βλ. κοντέινερ, ετοιμόρροπα κτήρια, έλλειψη καθαρισμού), της **απαξίωσης του έργου μας στα μάτια της κοινωνίας**. Οργή για ένα **υπουργείο (παρα)παιδείας που διαρκώς καταπατά τη συνταγματική του υποχρέωση για παροχή ισότιμης και αξιοπρεπούς πρόσβασης όλων των μαθητών στο αγαθό της μόρφωσης** (μόνο τα δεκάδες χιλιόμετρα που διανύουν καθημερινά οι μαθητές των απομακρυσμένων περιοχών της χώρας, με ταξί-λεωφορεία κ.λπ., για να φτάσουν κάποτε στο σχολείο είναι ενδεικτικό)!

Κι όλα αυτά γιατί **οι διαχειριστές της εκπαιδευτικής πολιτικής εχθρεύονται τον δημόσιο χαρακτήρα του σχολείου, λειτουργούν με όρους διαχείρισης ενός ιδιωτικού οργανισμού, θαυμάζουν και εξαίρουν την ιδιωτική εκπαίδευση, ενώ παράλληλα αδιαφορούν πλήρως για τα δικαιώματα και την ολόπλευρη ανάπτυξη των παιδιών, αφού αποτελούν θιασώτες της άποψης «δε θα γίνουν κι όλοι επιστήμονες»**. Πρόκειται για το γνωστό αξίωμα: «πάμε κι όπου βγει».

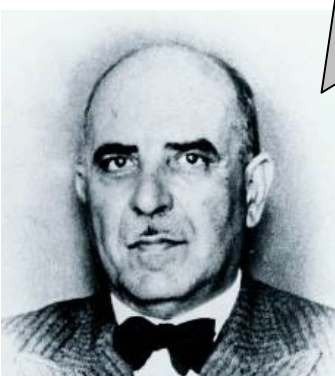
Ένα ακόμη ιδιαίτερο φαινόμενο που λαμβάνει χώρα στους καιρούς που ζούμε είναι η στάση της εκπαιδευτικής κοινότητας απέναντι σε όλη αυτή τη λαίλαπα. **Είμαστε εμείς που με την προσωπική και συλλογική στάση μας έχουμε τόσα χρόνια μπαλώσει τα κενά που δημιουργεί το υπουργείο τόσο σε έμπυχο προσωπικό όσο και υλικότεχνική υποδομή, έχουμε στηρίξει τους μαθητές/τριές μας μέσα στη δίνη των μνημονίων και του covid που τόσο ταλάνισε τις οικογένειές τους και συνακόλουθα τους/τις ίδιους/ες σε κάθε επίπεδο, είμαστε εμείς που διεκδικήσαμε και κατακτήσαμε τα συσσίτια στα σχολεία, ενώ παράλληλα συνεχίζουμε επί δεκαετίες να μπλοκάρουμε την αξιολόγηση και κατ' ουσίαν ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου.** Είναι αλήθεια σπουδαίο το γεγονός πως ένα υπουργείο διαχρονικά δεν καταφέρνει να προωθήσει την πολιτική του για την (παρα)παιδεία εξαιτίας της αντίστασης των λειτουργών της. Μα πώς γίνεται αυτό;

Το υπουργείο δε μπορεί να καταστείλει αυτό που δε μπορεί να καταλάβει

Η αγάπη για το παιδί είναι το κίνητρό μας. Η συνείδηση πως ρίχνουμε την σπορά για την αυριανή κοινωνία είναι που μας οπλίζει με πίστη. Η ανάγκη υπεράσπισης των μορφωτικών δικαιωμάτων όλων των παιδιών ανεξάρτητα από φύλο, φυλή, θρησκεία, χρώμα, εθνικότητα είναι μέλημά μας. Η βαθιά πεποίθησή μας πως το αγαθό της μόρφωσης αποτελεί αυταξία και δε μπορεί να συσχετίζεται με

έννοιες όπως χρήμα, κόστος, χορηγίες, κ.λπ. είναι που γεννά το απόλυτο ρήγμα με τις εφαρμοζόμενες πολιτικές για την παιδεία. **Η βαθιά πεποίθησή μας πως δε κάνουμε ένα απλό επάγγελμα είναι που μας κάνει να μη «κοιτάμε τη δουλειά μας»!**

Ο δάσκαλος που θα υποχρεωθεί να καταπνίξει τη σκέψη του θα γίνει διπλά σκλάβος ή θα καταντήσει ένας ψυχικά ανάπηρος άνθρωπος, ανίκανος να μορφώσει άλλους

Δημήτρης Γληνός

Και κάπως έτσι βρισκόμαστε ξανά σήμερα στην πρώτη γραμμή των χαρακωμάτων απέναντι στο υπουργείο που θέλει ντε και καλά να μας αξιολογήσει με βάση τις δικές του αξίες, οι οποίες φαίνονται καθαρά μέσα από το έργο του. Πρώτος στόχος, ο οποίος κρίθηκε ως ευκολότερος προς εκβιασμό οι νεοδιοριστοί/ες. **ΝΕΟΔΙΟΡΙΣΤΟΙ και ΝΕΟΔΙΟΡΙΣΤΕΣ** είναι όλες εκείνες οι γενιές που δούλεψαν ακόμη και για πάνω από δεκαετία ως αναπληρωτές/τριες σε κάθε περιοχή της χώρας. Εκείνοι/ες που κάθε Σεπτέμβρη (Οκτώβρη, Νοέμβρη, κ.λπ.) καλούνταν να βρουν σπίτι μέσα σε μία μέρα (συνήθως με οικονομική στήριξη των οικογενειών τους), εκείνοι/ες που στα άγονα μέρη της χώρας έπρεπε να αγοράσουν και όχημα για να φτάνουν τις απομακρυσμένες σχολικές μονάδες ή να παίρνουν αζημέρωτα τα υπεραστικά λεωφορεία. Είναι εκείνοι/ες που ξεκινούσαν να πληρώνονται μετά από ένα-δύο μήνες από την έναρξη της σύμβασής τους. Που κλήθηκαν πριν λίγα χρόνια, μέσω του ν. Γαβρόγλου, να βρουν τα χρήματα ή να δανειστούν ώστε κάνοντας ένα μεταπτυχιακό να μπορέσουν να διατηρήσουν τη θέση που με κόπο είχαν κατακτήσει στον πίνακα προϋπηρεσίας (με σκοπό όχι φυσικά την επιμόρφωσή τους, καθ' ότι τότε θα παρεχόταν δωρεάν, αλλά τη χρηματοδότηση τοιουτοτρόπως των ελληνικών πανεπιστημίων, τα οποία έχουν αφεθεί από το κράτος στην τύχη τους). Που μπορεί να γύριζαν μέσα σε μία εβδομάδα 2 και 3 ή και παραπάνω σχολεία για να καλύψουν το ωράριό τους. Και ακόμη είναι όλοι/ες εκείνοι/ες που βίωσαν την

«κρατική παρανομία» καθώς δεν αναπλήρωναν κάποιον/α που εκτάκτως απουσίαζε αλλά πάγια κενά, δηλαδή τον εαυτό τους. Με λίγα λόγια δεν έμεναν ποτέ σε μία περιοχή και ένα σχολείο, δε μπορούσαν να βρουν ένα σπίτι και να μείνουν και την επόμενη χρονιά, δε μπορούσαν ακόμη συχνά ούτε να αποφασίσουν να κάνουν οικογένεια μιας και δε γνώριζαν αν, τότε και πού θα προσληφθούν τη νέα χρονιά. Τέλος, ποτέ δε προλάβαιναν να «δεθούν» με ένα σχολείο και με τους μαθητές/τριες τους, γεγονός που αποτελούσε μια συνεχή ματαίωση τόσο για τους/τις/ιδίους/ες όσο και για τα παιδιά. Κι όλα αυτά για ποιον λόγο; Μα φυσικά **για να μην έχουν μισθολογική εξέλιξη, δικαιώματα ίδια με των μόνιμων και να γλιτώνει το κράτος τα χρήματα που θα τους/τις αποδίδονταν τους καλοκαιρινούς μήνες!** Το ίδιο ακριβώς καθεστώς που συνεχίζεται με τους σημερινούς αναπληρωτές: **ενώ προσελήφθησαν φέτος τουλάχιστον 50.000 αναπληρωτές, θα γίνουν μόλις 3.700** (συνολικά, για όλες τις βαθμίδες, για Γενική και Ειδική αγωγή).

Κι ο τελευταίος και μεγαλύτερος εκβιασμός που επιχείρησε η «κρατική παρανομία» της δημοκρατικά ευνομούμενης Ελλάδας: **Ενώ ο/η κάθε δόκιμος νεοδιόριστος/η στα 2 χρόνια γίνεται αυτοδίκαια μόνιμος/η, φέτος για πρώτη φορά στα χρονικά αυτό δεν ίσχυσε!** Μάλιστα, ανά περιοχές ενώ αρχικά συνέβη, τελικά ακυρώθηκε από τις ίδιες Διευθύνσεις Π.Ε. πλήρως παράνομα, με άνωθεν εντολή! Κι όλα αυτά για να επιτευχθεί εκβιαστικά η συμμετοχή τους στις διαδικασίες ατομικής αξιολόγησης! **Κι όμως! Ούτε αυτό τους περνάει! Τα ποσοστά των νεοδιοριστών σε όλη την χώρα που συμμετέχουν στην απεργία-αποχή από κάθε διαδικασία αξιολόγησής τους είναι τεράστια! Δε συμμετέχουν σε μία διαδικασία γελοιοποίησης του επιστήμονα εκπαιδευτικού που κρίνεται είτε για το αν βρήκε χορηγό να καλύψει τα κενά χρηματοδότησης του σχολείου του είτε για το αν έβαλε από την τσέπη του για εποπτικά μέσα που λείπουν είτε για το αν τον συμπαθεί ο/η σύμβουλος του που θα τον/την κρίνει από μία ωριαία διδασκαλία!!**

Εκπαιδευτική διαδικασία και εκπαιδευτικός «κομμάτια»....

Απαραίτητη προϋπόθεση για την επιβολή της αξιολόγησης είναι η ποσοτικοποίηση και η μετρησιμότητα των εκπαιδευτικών λειτουργιών, παραγόντων δηλαδή που εκ των πραγμάτων δεν μπορούν να μετρηθούν και να μετατραπούν σε ποσότητες. Έτσι **σχολική καθημερινότητα, η ζωντανή εκπαιδευτική πράξη,** θα γίνεται αντιληπτή από τους εκπαιδευτικούς όχι ως μια σύνθετη λειτουργία, αλλά σαν ένα **άθροισμα μετρήσιμων**

(καθοριστικά μετρήσιμων για την επιβίωσή τους) **πράξεων, συμπεριφορών και σχέσεων.** Θα οριοθετήσει τα νέα περιθώρια που εντός τους θα απορρίπτεται, θα συνθλίβεται ή θα αφομοιώνεται το διαφορετικό, το καινούριο, ο αυθορμητισμός και η πρωτοβουλία. Η διδασκαλία χάνει τη χαρά της ανακάλυψης του "νέου", της

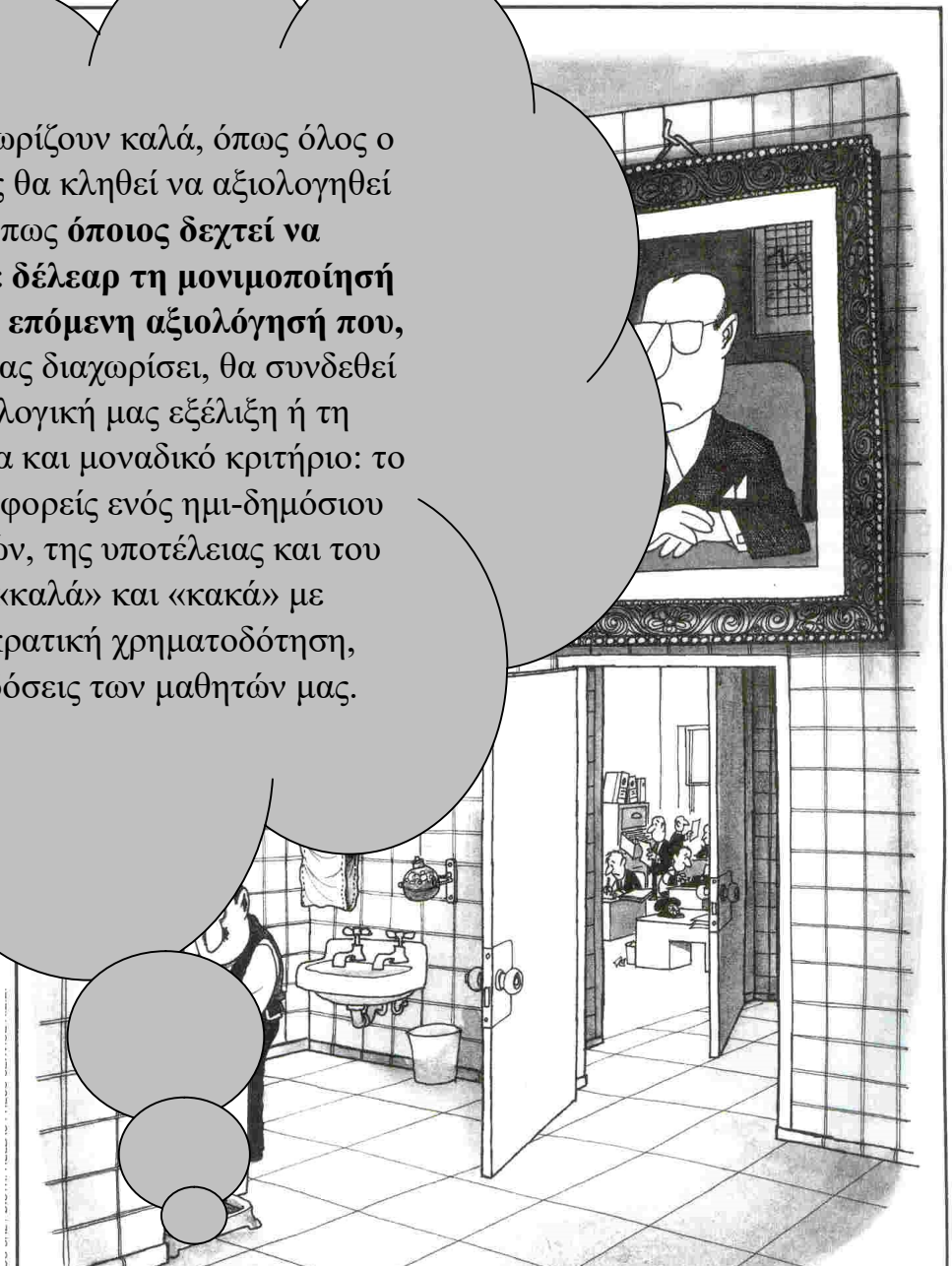

κατάκτησης της γνώσης, γίνεται μια διαδικασία μετρήσιμη. Μετρήσιμη σε χρόνο, σε χρήμα, σε αποδοτικότητα. Μετρήσιμοι και αναλώσιμοι γίνονται άλλωστε και οι φορείς της, εκπαιδευτικοί και μαθητές. Αλήθεια με ποια μονάδα μέτρησης μπορεί κανείς να μετρήσει τη σχέση του δασκάλου με τους μαθητές του, με τους συναδέλφους του, τις καθημερινές μικρές χαρές και αγωνίες. Πώς να καταμετρήσει κανείς το απρόοπτο, τη στιγμιαία έκσταση μιας τάξης που μαγεύεται από ένα λογοτεχνικό κείμενο, το πανηγυρικό κλίμα μιας εκδρομής, την πολεμική ατμόσφαιρα των διαλειμμάτων, την ανία και την κούραση που πλανιέται πάνω από τα θρανία την τελευταία διδακτική ώρα, το άγχος για τους βαθμούς του τριμήνου, τις θυελλώδεις συνεδριάσεις του Συλλόγου Διδασκόντων, πώς να καταμετρήσει κανείς τη μιζέρια και πώς τη φαντασία;

Δεν υπάρχουν «αντικειμενικά» και «μετρήσιμα» κριτήρια

Πέρα από τους μύθους της εξουσίας, η αλήθεια είναι ότι η διδακτική ικανότητα δεν είναι ποσοτικό μέγεθος που μπορεί να μετρηθεί. Γι' αυτό και δεν υπάρχουν μέθοδοι ή κριτήρια «αντικειμενικά» και «αξιοκρατικά». Όλοι οι εκπαιδευτικοί γνωρίζουμε ότι το «υλικό» μας αλλάζει από μέρα σε μέρα, από τμήμα σε τμήμα, από ώρα σε ώρα. Η εκπαιδευτική διαδικασία έχει χαρακτήρα δυναμικό και όχι στατικό, επηρεάζεται από πλείστους όσους κοινωνικούς και εκπαιδευτικούς παράγοντες. Η εκπαιδευτική διαδικασία και ο εκπαιδευτικός δεν μπορούν να διασπαστούν σε επιμέρους αξιολογούμενα στοιχεία και να μετρηθούν.

Οι νεοδιόριστοι/ες γνωρίζουν καλά, όπως όλος ο κλάδος που προσεχώς θα κληθεί να αξιολογηθεί στο σύνολό του, πως **όποιος δεχτεί να αξιολογηθεί τώρα με δέλεαρ τη μονιμοποίησή του, αύριο θα έρθει η επόμενη αξιολόγησή που, με σφοδρότητα, θα μας διαχωρίσει, θα συνδεθεί άμεσα με τη μισθολογική μας εξέλιξη ή τη μονιμότητά μας, με ένα και μοναδικό κριτήριο: το αν είμαστε πειθήνιοι φορείς ενός ημι-δημόσιου σχολείου των χορηγών, της υποτέλειας και του διαχωρισμού σε «καλά» και «κακά» με διαφοροποιημένη κρατική χρηματοδότηση, ανάλογα με τις επιδόσεις των μαθητών μας.**

Οι προβλέψεις του εκπαιδευτικού κινήματος όλα προηγούμενα χρόνια, επιβεβαιώνονται πλέον στο ακέραιο! Το υπουργείο ακολουθεί τα βήματα των χωρών που κατέστρεψαν μέσω της «αξιολόγησης» τα εκπαιδευτικά τους συστήματα και πλέον δε βρίσκουν δασκάλους (βλ. Αγγλία, ΗΠΑ, Αυστραλία, κ.λπ.). **Στην Αγγλία** δε, όπου η αρνητική αξιολόγηση των σχολείων οδήγησε όχι απλώς σε απολύσεις αλλά σε κλείσιμο ολόκληρων σχολικών συγκροτημάτων, από το 2000 οργάνωσαν καμπάνιες προσέλκυσης υποψήφιων εκπαιδευτικών. Οι δείκτες που ακολουθούν τους δασκάλους επηρεάζουν τη μισθολογική τους εξέλιξη. Το φαινόμενο του 50% των εκπαιδευτικών να παραιτούνται στα πρώτα 5 χρόνια της υπηρεσίας τους είναι

περίθαλψη, παιδεία, μεταφορές, κ.λπ.

Στην Αυστραλία το 30-50% των νέων δασκάλων παραιτείται στην πρώτη πενταετία υπό την πίεση της εκτός ωραρίου γραφειοκρατικής δουλειάς, που καμία σχέση δεν έχει με τη διδασκαλία! **Στις ΗΠΑ**, η Diane Ravitch, πρώτη υφυπουργός Παιδείας που τη δεκαετία του '90 εφάρμοσε την αξιολόγηση, καταμαρτυρά σήμερα πως οι αλλεπάλληλες εξετάσεις των μαθητών (βλ. εξετάσεις pisa σε εμάς), οι οποίες αποτελούν βάση για την ατομική αξιολόγηση των δασκάλων, εξαφάνισαν όλα τα υπόλοιπα γνωστικά αντικείμενα πλην Γλώσσας-Μαθηματικών εντός της τάξης κατά τη διάρκεια του έτους και η ποιότητα της εκπαίδευσης καταβαραθρώθηκε στον βωμό των δεικτών.

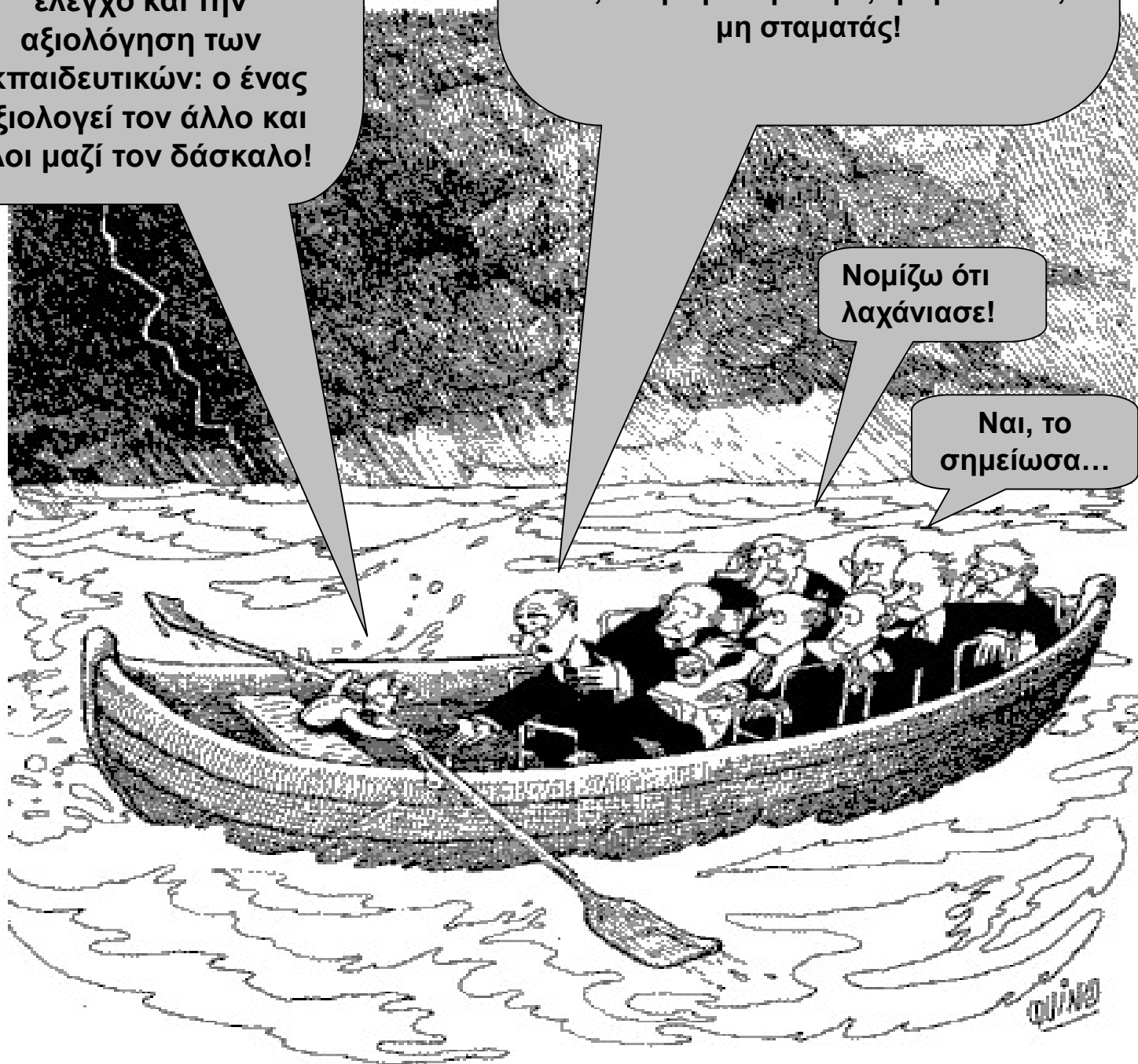
εντυπωσιακό. Έτσι, οδηγήθηκαν στη ανάγκη να προσλαμβάνονται άτομα χωρίς να είναι τελειόφοιτοι/ες παιδαγωγικών σχολών για να διδάσκουν! Ο δημόσιος χαρακτήρας των σχολείων (δεν ανήκουν στο κράτος αλλά στους δήμους), βρίσκεται υπό αίρεση ανά πάσα στιγμή αφού επιτρέπεται ένα σχολείο με αρνητική αξιολόγηση να πουληθεί σε ιδιώτη! **Στην Ολλανδία**, αρνητικές αξιολογήσεις μπορεί να οδηγήσουν στην παρακράτηση ολόκληρου του προϋπολογισμού του σχολείου. Και τα παραδείγματα συνεχίζονται... Η ελληνική κυβέρνηση ακολουθεί τα βήματα των νεοφιλελεύθερων/νεοσυντηρητικών κυβερνήσεων χωρών που είτε μέσω ΔΝΤ είτε αυτοβούλως ξεπούλησαν κάθε τι δημόσιο, και πλέον δεν έχουν ενέργεια, νερό,

Όλη αυτή η ιεραρχική κωμωδία, αποτελεί έναν πολύπλοκο μηχανισμό ελέγχου, μια δαπανηρή κρατικοδίαιτη, μη παραγωγική εκπαιδευτική γραφειοκρατία, που αποκλειστική λειτουργία έχει την επιτήρηση, τον έλεγχο και την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών: ο ένας αξιολογεί τον άλλο και όλοι μαζί τον δάσκαλο!

Κοίταξε αγαπητέ πώς έχουν τα πράγματα: Ο εκπαιδευτικός αξιολογείται από τον Διευθυντή και τον Σχολικό Σύμβουλο, ο Διευθυντής από τον Διευθυντή Εκπαίδευσης και τον Σχολικό Σύμβουλο, ο Διευθυντής Εκπαίδευσης από τον Περιφερειακό Διευθυντή που πήρε το φιτίλι μέσα από το καντήλι που έφεγγε και κένταγε η κόρη το μαντίλι. Ο αξιολογικός μηχανισμός αντιμετωπίζει τον κάθε εκπαιδευτικό σε ατομική βάση: ο καθένας μόνος του, αυτό είναι το σύνθημα. Μα, κουράγιο αγαπητέ, τράβα κουπί, μη σταματάς!

Νομίζω ότι λαχάνιασε!

Ναι, το σημείωσα...

Η απάντησή μας είναι σύσσωμη και οριστική:

Δε θα κοιτάξουμε πρόσκαιρα και κουτοπόνηρα, όπως νομίζει η κ. Κεραμέως, τον «εαυτούλη» μας, για να μονιμοποιηθούμε.

Μονιμοποιηθήκαμε μέσα από τις μάχες που δώσαμε τόσα χρόνια μέσα κι έξω από τις σχολικές μονάδες! Θα οριστικοποιηθούν οι μονιμοποιήσεις μας μέσω της συνέχισης του αγώνα αξιοπρέπειας για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου και της αξίας της επιστημονικής μας υπόστασης! Αυτό έδειξε άλλωστε και η απεργία των **100.000 εκπαιδευτικών του Φεβρουαρίου** που είχε ως αίτημα την **κατάργηση της αξιολόγησης-κατηγοριοποίησης-ιδιωτικοποίησης.**

Μια ακόμη τεράστια απεργία των εκπαιδευτικών τα τελευταία χρόνια που **δεν ανέδειξε κανένα κανάλι, ούτε ακόμη και η κρατική ΕΡΤ(!),** μια μέρα που γέμισαν πλατείες και δρόμοι όλης της χώρας!

Υ.Γ.1: Καλή επιτυχία στο υπουργείο της αριστείας στην αντιμετώπιση του κύματος ενστάσεων που έχουν καταθέσει τα υποψήφια στελέχη εκπαίδευσης για τις διαδικασίες των κρίσεων διευθυντών. Οι «δικοί» τους, σύμφωνα με καταγγελίες, κρίθηκαν υπερ-άριστοι αφού ξεπέρασαν τη μέγιστη βαθμολογία που υπάρχει(υποψήφιοι διευθυντές με άριστα το 20

πήραν στη συνέντευξη 20,74 και 21,13).

Υ.Γ. 2: Όποιος ψάχνει να δει το πρόσωπο της αριστείας, ας ψάξει τις υποθέσεις που «σκάνε» χωρίς σταματημό για τα μεγάλα ιδιωτικά σχολεία της χώρας, δυστυχώς με θύματα ανθρώπινες ψυχές.

Μόνιμη σταθερή εργασία μέσα σ' ένα σχολείο δημόσιο δωρεάν, με το βλέμμα στραμμένο στον άνθρωπο κι όχι στο κέρδος!

Επιλέγουμε τη ζωή που μας αξίζει λοιπόν!

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ-ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ

Παιδαγωγική ελευθερία και δημοκρατία στα σχολεία

Υπογράφουμε την Απεργία-αποχή όλοι και όλες

Σε όποιο σχολείο εμφανιστεί αξιολογητής

το κλείνουμε με στάσεις εργασίας

Είναι ώρα για πανεκπαιδευτικό αγώνα, συλλογική αντίσταση, μπλοκάρισμα όλων των διαδικασιών της αξιολόγησης